

Пре две године Министарство финансија послало у свет 27 стручњака најављених као економске дипломате, којима је постављен задатак да својим везама и знањем у светским економским центрима привуку стране инвестиције. Почетак тог пројекта, који је иницирао "вечити" Млађан Динкић, био је пропраћен одговарајућом медијском помпом, а посебно је истицано да је избор дипломата трајао скоро пола године, а да је пријављених 300 кандидата прошло чак шест елиминационих кругова тестирања, што, како је тада речено, никада на такав начин није рађено у државној управи Србије. Након две године, испоставило се међутим да је овај Динкићев пројекат, као и неки други, показао мршаве резултате, а да је њихов учинак мањи од новца који је утрошен за њихов боравак у светским престоницама. Због тога је, у складу са трендом штедње и исправљања грешака старе власти, недавно најављено да економске дипломате нису оправдале велика очекивања, а да ће већи број њих због неефикасности бити враћан кући.

Економске дипломате до сада су коштале државу скоро два милионе евра годишње, пошто су примале просечну плату од око 3.000 евра месечно, уз плаћен стан и плаћене трошкове школовања деце. Многи од њих нису међутим успели да оправдају свој боравак, а чак осморо дипломата није успело да доведе ниједног инвеститора. Њихова неспособност се још више истиче када се види да су радили у Москви, Пекингу, Сарајеву, Загребу, Торонту, Стокхолму, Кијеву и Прагу. Остало је забележено да је на пример економски дипломата у Сарајеву у извештају навела свега десетак састанака и активности у року од месец дана, у шта је убројала чак и учествовање на трибинама, сајму вина, и слање позива, обавештења коморама, агенцијама, предузећима о дешавањима у Србији или БиХ. Од потраге за инвеститорима и пословима у њеном извештају није било ни речи, а и њен колега из Подгорице имао је сличан учинак.

Истини за вољу, било је и успеха, од којих је најзначајнији довођење немачког гиганта Боша у Србију, на чему је годину дана радио економски саветник из Штутгарта, да би се на крају преговорима придружио и његов колега, стационаран у Берлину. Овај пример показује да би цео пројекат и имао смисла да су за дипломате заиста бирани одговарајући стручњаци, пошто је дипломата из Штутгарта дипломирао маркетинг на Економском факултету у Београду и био запослен у приватним фирмама Гранд моторсу и Дајмлер Крајслеру, док међу његовим неуспешним колегама доминирају филолози и слични "стручњаци" са стажом у државној управи. Тако је, како наводи "Данас",

Пише: Трифун Ристић
четвртак, 23 август 2012 12:09

представник у Торонту, рођен иначе 1981. године, радио у ревизорској кући, дипломата из Стокхолма је у фирми Комес био комерцијалиста, а остатак биографије му попуњавају послови по разним министарствима и сличним институцијама. Представник у Прагу је правник, а у Загребу политиколог и магистар филозофије, који је као радно искуство навео да је био менаџер канцеларије, хонорарни преводилац, да је радио у омладини ЈАЗАС-а и као тренер за едукацију државне управе. Представник у Кини је дипломирао и преводио кинески за државне институције, а радио је и у представништвима СДПР-а и Хемофарма, док је економска саветница из Кијева завршила Филолошки факултет и претходно радила само у Министарству економије. Представник у Москви је био директор предузећа Зобекс и Лиоматик и радио је у Секретаријату за унутрашње послове.

Поглед на биографије говори више од било каквих анализа, и очигледно да је и овај пројекат, који у основи није био без смисла, упропашћен лошим одабиром кадрова, чији се пресудан критеријум вероватно често био патријска припадност и везе у државној управи, а да су на поједине кључне престонице послати погрешни људи.

Након анализе рада економских дипломата, сада је јасно да њихова мисија није оправдала очекивања, а да се посао који они раде такође могао урадити у оквиру редовног рада дипломатских представништава. Али, неуспех који је грађане Србије коштао више милиона евра бивши и садашњи министар Динкић сада је пребацио на Расима Љајића, коме је дат задатак да неуспешне дипломате врати у Београд, док у исто време из Министарства привреде и финансија сада тврде да они немају никакве везе са економским амбасадорима и да су они у Љајићевој надлежности. На Динкићево прање руку већ смо додуше навикли, али, како онда да очекујемо да се то сутра опет неће десити?